

Deset savjeta za podršku roditeljima djece s teškoćama u razvoju

01. Nemojte izbjegavati razgovarati o našem djetetu. U početku možda nećemo puno govoriti, a možda će to biti prava bujica riječi. Kako god, pamtimo one koji su pitali i ne možemo zaboraviti one koji nisu.
02. Dodirnite nas, dodirnite naše dijete. Kroz zagrljaj, pogled i dodir šaljete nam poruku da vam je stalo. Nježno štipkanje našeg djeteta po obrazu daje nam do znanja da smo „normalni“. Na samim našim počecima osjećamo se vrlo usamljeni i drukčiji.
03. Nemojte nam govoriti kako se trebamo ili ne trebamo osjećati! Osjećamo se tako kako se osjećamo i to je to! Prvih dana i mjeseci borimo se s teškim emocijama i često smo na rubu ponora.
04. Nemojte govoriti kako svatko dobije onoliko tereta koliko može nositi. Pogotovo u početku, preživljavamo dan po dan i ta je rečenica dodatno opterećenje nekome tko osjeća da potpuno gubi kontrolu.
05. Nemojte reći „Divim ti se“ ili „Ti si tako plemenit“, osim ako roditelji nisu posvojili dijete s teškoćama. Mi nismo željeli da se ovo dogodi. Mi se ne osjećamo ni plemenitijima niti boljima od drugih roditelja. Štoviše, više se puta osjećamo kao u klopci.
06. Ponudite pomoć. Dođite, sjednite pokraj našeg djeteta, poigrajte se s njim. Tako nam dajete toliko željenu pauzu. Skuhajte i donesite koji obrok. Izvedite brata ili sestru na sladoled ili pizzu. Naglasite da vas uvijek možemo nazvati. I onda opet nazovite da čujete kako smo.
07. Budite strpljivi s nama. Vrlo je teško prolaziti našu svakodnevicu. U početku mi samo vidimo ono što naše dijete ne može ili nikada neće moći. U početku će nam biti teško prihvatiti vašu pomoć, ali, molim vas, ustrajte, s vremenom ćemo ju prihvatiti.
08. Budite uvijek obzirni prema bratu i sestri djeteta s teškoćama. U šumi pregleda i dijagnoza, brat ili sestra mogu se izgubiti. Ako dolazite u posjet, donesite neku sitnicu za njih. Uvijek prvo njih pozdravite, porazgovarajte, a onda pitajte za dijete s teškoćama.
09. Molim vas, nemojte buljiti. Mi smo vrlo svjesni da naše dijete ne izgleda „normalno“ ili se ponaša čudno. I u početku to je jedino što vidimo. Nadite i recite nešto pozitivno, npr. „Kako krasne oči ili gusta kosa“. Takve primjedbe mogu biti glazba za naše uši.
10. Zapamtite, neovisno o teškoći koju ima naše dijete, ono je ipak samo dijete. Ima potrebu biti voljeno i prihvaćeno. Ima potrebu biti sretno i pripadati. Treba zagrljaje, smijeh, glazbu i prijatelje. Treba vas – baš kao i mi!

(Michele Stiefel)

